

Finn Nedergaard - en mand af mange ord

Skolen

Skoletiden i Fredericia har jeg det ret blandet med. Meget var godt, bl.a. kammeratskabet, mens det faglige og mit forhold til nogle af lærerne ofte udfordrede mig. Indrømmet, jeg læste helt klart for lidt på lektierne, kom ofte for sent og var 'uroelig' på flere planer. Røg måske også lidt for meget hash i 2./3. real. En dag fandt jeg mig selv siddende med mine forældre på inspektørens kontor - indbragt af frk. Pontoppidan - og med den måske sidste opgave, at forsvare min berettigelse på skolen. Missionen - set fra min side - lykkedes heldigvis.

I fritiden delte jeg en masse aviser ud. Alt for tidligt, synes jeg. Jeg husker dog bedst jobbet som købmandsbud, bl.a. slæbet af utallige ølkasser. Det var trækasser med 50 stk. og når ølbilen kom forbi, skulle de først ned i købmandens kælder ad en smal og snoet trappe. Så op igen, når hyl-derne i baglokalet var ved at være tomme. Et 'arbejdstilsyn for ungarbejdere' ville nok undre sig.

Heldigvis var der også tid til at stå på ski på volden, altså lige til min ene ski brækkede. Alternativet var at løbe på skøjter på voldgraven, hvilket foregik i månedsvis - til isen smeltede - sidst på vinteren, som jeg husker det. Sådan er det vist ikke mere?

Uddannelse

Efter skoletiden i Fredericia flyttede jeg til Aarhus for at gå på teknisk skole, gennemføre praktik på Teknologisk Institut, og siden gå på Teknikum. Målet var at blive svagstrømsingeniør. Jeg stoppede dog efter 1. år, skræmt af udsigten til næste års 25 timers matematik, fysik og kemi - om ugen! Stoppet blev også hjulpet godt på vej af kærestesorger.

Jeg trøstede mig med et sabbatår bestående af rejser og arbejde. Først alene USA rundt i busser, biler, tog og på cykel, og med indlogering på små, billige hoteller eller KFUM 'er. Dernæst 3 måneder i kibbutz i Israel. Blaffede hjem, men tog kort efter til USA igen og arbejdede hele sommeren i en lejr for børn.

I studieåret 1976/77 startede jeg på Aalborg Universitet og samfunds-faglig basis. Jeg droppede efterfølgende planen om at gå ingeniørvejen, men fortsatte på socionomstudiet og blev uddannet som socialrådgiver i 1980.

Jeg har cyklet rigtig meget, og gør det fortsat. Her dog med 'hjælpemotor' på Mallorca i 2019

Arbejdslivet

Jeg flyttede med min daværende kæreste til København i sensommeren 1980, og blev som ledig straks henvist til byens mest belastede socialkontor på Vesterbro. Her var flere stillinger ubesatte. Af gode grunde, skulle det vise sig.

Min første klient var en ret lille, ældre dame. Hun var særdeles forurettet, endnu mere hidsig og hun accepterede ikke socialkontorets begrænsede åbningstid. I raseri smed hun en stor brosten gennem husets glasdør. Hun fik faktisk en samtale samme dag - både om brostenen og om hendes situation. Et par dage senere fik jeg besøg af en ikke specielt vellugtende 'vildmand' - fyldt med skrammer, forbindinger og blå mærker. Han knaldede Ekstrabladet ned i skrivebordet, pegede på billedet af en blodig mandsperson, der - sammen med teksten 'DE VILLE SLÅ HAM IHJEL' - fyldte forsiden. Han råbte: 'Det er mig, ham der!'. Hans ustyrlige schæferhund hoppede efter avisen og ryddede skrivebordet for mine papirbunker, hvilket gjorde situationen ret tragikomisk. Men helt sjovt, var det jo ikke.

Disse og andre episoder gjorde et stort indtryk på mig, som en idealistisk ung mand, der var nyuddannet og kun havde kort praktisk erfaring fra en nordjysk landidyl. Idyllen var en lille kommune, hvor man kendte og havde tillid til hinanden, og hvor der var tid til arbejdet. I jobbet på Vesterbro

medbragte jeg alle teorierne, masser af energi samt en god portion vilje, men kunne overhovedet ikke få luft i mængden af belastede menneskeskæbner og hundredvis af fortolkende kommunale direktiver. Det gik naturligvis ikke, og kort efter skiftede jeg funktion til overvejende at udføre administrativt arbejde. Jeg vendte aldrig siden tilbage til rollen som socialrådgiver.

Næste job, i 1986, blev som ældrekonsulent i Rødovre Kommune, hvor jeg skulle være med til at følge op på et forskningsprojekt, der rent faktisk dokumenterede, at forebyggende arbejde kan betale sig. De er altså sjældne, sådanne studier. Det var utroligt spændende og det var lige mig. Om nogle år bliver det måske også dig, for de forebyggende hjemmebesøg hos ældre, som projektet omhandlede, blev derefter en lovbestemt ydelse til alle. Ordningen fungerer stadig fint selv om 'nutidens version' må siges at være en skygge af forskningsprojektet fra 80'erne.

Efter et par år skiftede jeg funktion til at være planlægningskonsulent og senere blev jeg IT-konsulent på det sociale område. Jeg sluttede 27 års arbejde i Rødovre Kommune med nogle år i en kombineret leder og konsulentstilling i Borgerservice. Her havde jeg fokus på familieydelse, pladsanvisning mv., men hjertebarnet var barselsdagpengene. På baggrund af radikale lovændringer i 2002 blev barselsorloven meget længere og en reelt fleksibel ydelse. Det gav mange muligheder, men også udfordringer, til forældre og arbejdsgivere samt til bureaukratiet, som jeg jo var en del af.

Jeg trivedes rigtig godt i Rødovre Kommune, men valgte alligevel at følge med barselsdagpengene til ATP (Udbetaling Danmark), da ydelsesområdet blev overført dertil i 2012. Det fristede at være med til at udvikle et nyt IT-system til barselsdagpengene – desuden i regi af ATP's seriøse tilgang. Jeg oplevede her den bedste arbejdsplads, jeg nogensinde har været på. Dertil, at kaste sig ud i et nyt eventyr som 60-årig, og blive vildt glad for det, var en perfekt afslutning på det primære arbejdsliv, der endte i november 2020.

Det andet – og vigtige liv

Fagligt har jeg altid haft det fint (altså, efter folkeskolen, forstås ;-)). I mit personlige liv er det gået mere op og ned, i hvert fald indtil jeg mødte min nuværende kone, Anne, i 1996. Det var ren optur, og vi fik Olivia, vores eneste barn, i 1997 - efter at vi begge havde forestillet os resten af livet uden børn. Vi har ikke fortrudt, endnu!

Jeg har boet en del år på kollegier, også de første par år i København, men fik derefter en andelslejlighed ved søerne. Den blev vekslet til en klassisk Frederiksberg lejlighed, da jeg mødte Anne. Vi havde reelt ikke råd, men var viceværter de første år, så det gik lige.

Olivia flyttede ud af Frederiksberg lejligheden, da hun var 19, og i jagten på lidt mindre plads fandt Anne og jeg for et par år siden en villalejlighed i et dejligt kvarter på Amager. Vi har nu kort afstand til grønne områder, men bor stadig tæt på city. Tilmed fik jeg den sidegevinst, efter 25 år som såkaldt 'garageimportør' af vin fra Frankrig og Spanien - UDEN garage - endelig at få en rigtig garage at have vinen i. Oprindeligt var vinimporten en lejlighedsvis hobbyaktivitet, men er nu mit eneste egentlige 'arbejde'. Økonomisk er aktiviteten uden så meget betydning, da overskuddet er begrænset og jeg desuden får pension. Hvis interesseret i vin, kan du se mere på finovino.dk (adgangskode 'breidablik').

Fakta

Født: 14. august 1953
Boede: Ægirsvej 57
Bor nu: Breidablik allé 8, st., 2300 København S
Mobil: 2396 2399
Mail: finn.nedergaard@gmail.com
Fritid: køkkensnedkeri, vandre- og cykelture, vinimport, rejser - primært til Frankrig og Spanien, foreningsarbejde

Jeg glæder mig til at møde jer alle. I særdeleshed, da jeg ikke har mødt en eneste siden 1971.